

ההתרחבות האנדיטית במזרח

אסיה הינה מולדתו של המין האנושי. אֶנְדוֹן ופּוֹנְטָה נולדו בחצי-אי בדרומה של יבשת זו. ברמות של אפגניסטן ד-היום כונן צאצאם, בֶּאֶדוֹנָן, מרכז תרבות פרימיטיבי אשר התקיים במשך למעלה מחצי מיליון שנה. כאן, במוקד המזרחי של המין האנושי, התבדלו עמי הסאנגיק מן הזן האנדוני, ואסיה הייתה מולדתם הראשונה, אזור הצייד הראשון שלהם, וכן זירת הקרב הראשונה שלהם. דרום-מערב אסיה חזתה ברצף בציוויליזציות של הדאלאמטים, הנודים, האדמים והאנדיטים; ומן האזורים הללו התפשטו הפוטנציאלים של הציוויליזציה המודרנית לכל רחבי העולם.

1. האנדיטים של טורקיסטאן

במשך למעלה מעשרים וחמש אלף שנה, עד קרוב לשנת 2000 לפני הספירה, נשלט ליבה של אירו-אסיה בעיקרו על-ידי האנדיטים; זאת אף כי שליטה זו הלכה ונחלשה. בשטחיה הנמוכים של טורקיסטאן פנו האנדיטים מערבה, מסביב לאגמים הפנים-יבשתיים, אל תוך אירופה; זאת בעוד שמהרמות של האזור הזה הם הסתננו מזרחה. מזרח טורקיסטאן (שִׁינְגָ'יאַנְג) ובמידה פחותה מכך – טיבט, היו השערים העתיקים אשר דרכם חצו עמי מסופוטמיה הללו את ההרים אשר בצפון ארצותיו של האדם הצהוב. הסתננות האנדיטים להודו התרחשה דרך הרמות של טורקיסטאן לתוך הפונג'ב, ומאזורי המרעה של איראן דרך בְּלוֹכִיסְטָאן. ההגירות המוקדמות יותר האלה לא היו בבחינת כיבושים מכל בחינה שהיא, אלא נדידתם המתמשכת של השבטים האנדיטים אל תוך מערב-הודו ולתוך סין.

במשך כמעט חמש-עשרה אלף שנה השתמרו מרכזיה של התרבות האנדיטית המעורבת באגן נהר טַאֲרִים שבשִׁינְגָ'יאַנְג, ומדרום, ברמות של טיבט, שם התמזגו האנדיטים והאנדונים באופן ניכר. עמק טַאֲרִים היה המאחז המזרחי ביותר של התרבות האנדיטית האמיתית. כאן הם בנו את יישוביהם והחלו לקיים יחסי מסחר עם הסינים המתקדמים אשר במזרח ועם האנדונים אשר מצפון. באותם ימים היה אזור טַאֲרִים ארץ פורייה; הגשמים ירדו אז בשפע. במזרח, אזור הגובי היה אזור מרעה פתוח שבו החלו רועי הצאן לפנות בהדרגה לעיסוק בחקלאות. הציוויליזציה חוסלה כאשר רוחות הגשם נעו דרום-מזרחה, ואולם, בשיאה, היא לא נפלה מזו של מסופוטמיה.

עד לשנת 8000 לפני הספירה החלה הצחיחות, אשר הלכה והתגברה באיטיות באזורי הרמות של מרכז אסיה, לדחוק את האנדיטים אל אזורי הנהר הנמוכים ואל חופי הים. הבצורת המחמירה הזו לא רק דחפה אותם אל עבר עמקי נהרות הנילוס, הפרת, האינדוס והנהר הצהוב, אלא גם גרמה להתפתחות חדשה בציוויליזציה האנדיטית. מעמד חדש של אנשים – הסוחרים, החל להופיע במספרים גדולים.

כאשר תנאי האקלים המשתנים הפכו את הצייד לבלתי-רווחי עבור האנדיטים המהגרים, הם לא נהו אחר הנתב האבולוציוני של הגזעים הוותיקים יותר בעצם הפיכתם לרועי צאן. החיים המסחריים והעירוניים החלו להופיע. ממצרים, דרך מסופוטמיה וטורקיסטאן ועד לנהרות של סין ושל הודו, השבטים המתורבתים יותר החלו להיאסף בערים אשר הוקדשו לייצור ולמסחר. אֶדוֹנִיָה הפכה למטרופוליס המסחרי של אסיה, והיא מוקמה בסמוך לעיר אֶשְׁקַאבָּאט ד-היום. המסחר באבן, במתכת ובעץ, וכן הקדרות, הואצו הן ביבשה והן בים.

ואולם, הבצורת אשר הלכה והתגברה ללא-קץ גרמה בהדרגה להגירה האנדיטית ההמונית והכבירה מן הארצות שמדרום וממזרח לים הכספי. הכיוון של גל ההגירה החל לנטות מהצפון לעבר הדרום, והפרשים הבבלים החלו לדחוף אל תוך מסופוטמיה.

הצחיחות ההולכת וגוברת במרכז אסיה גרמה לדלדול נוסף של האוכלוסין ולהפיכת העמים הללו לפחות לוחמניים; וכאשר כמויות הגשם המתמעטות בצפון דחקו את הנוודים האנדונים דרומה, החלה הגירה המונית של אנדיטים מטורקיסטאן. הייתה זו תנועתם הסופית של אלו המכונים אֶרִים אל תוך הלבנט והודו. ותנועה זו סימנה את סופו של הפיזור הממושך של צאצאיו המעורבים של

מסמך 79

אדם, אשר במהלכו כלל העמים האסיאתיים ומרבית תושבי איי האוקיינוס השקט שופרו במידה כזו או אחרת על-ידי הגזעים הנעלים הללו.

וכך, בעודם מתפזרים בחצי הכדור המזרחי, איבדו האנדיטים את אדמות מולדתם במסופוטמיה ובטורקיסטאן; זאת הואיל ותנועה מאסיבית זו של אנדיטים אל הדרום היא אשר דיללה את האנדיטים במרכז אסיה עד להיעלמותם כמעט.

ואולם אפילו במאה העשרים שלאחר ישוע, מצויים שרידי דם אנדיטי בקרב האוכלוסיות הטוראניות והטיבטיות, כפי שמעידה הופעתם מעת לעת של טיפוסים בלונדיניים באזורים הללו. דברי הימים המוקדמים של הסינים מתארים את נוכחותם של נוודים אדומי-שיער מצפון ליישובים שוחרי השלום של הנהר הצהוב, ועדיין נותרו ציורים המתארים נאמנה את נוכחותם באגן טאריים, לפני זמן רב, של הטיפוס הבלונדיני-אנדיטי ושל הטיפוס החום-מונגולי.

המופע הכביר האחרון של גאונותם הצבאית הרדומה של האנדיטים ממרכז אסיה התקיים בשנת 1200 לאחר הספירה, עת החלו המונגולים, תחת הנהגתו של ג'ינגיס חאן, לכבוש את חלק הארי של יבשת אסיה. ובדומה לאנדיטים של ימי קדם, הלוחמים הללו הכריזו על קיומו של "אל אחד בשמיים". התפרקותה המוקדמת של האימפריה שלהם עיכבה במשך זמן רב את החליפין התרבותיים בין מזרח למערב, ושיבשה עד מאוד את צמיחתו של המושג המונותאיסטי באסיה.

2. כיבוש הודו בידי האנדיטים

הודו הינה המקום היחידי שבו התמזגו כלל הגזעים של אורנטיה, והפלישה האנדיטית הוסיפה למזיגה זו את הזן האחרון. ברמות אשר מצפון-מערב להודו באו גזעי הסאנגיק לכדי קיום, ונציגים מכל אחד מן הגזעים הללו ללא יוצא-מן-הכלל חדרו בראשית ימיהם אל תת-היבשת של הודו, בהותירם מאחור את המזיגה הגזעית ההטרוגנית ביותר אשר התקיימה מאז ומעולם באורנטיה. הודו העתיקה שימשה כאגן הניקוז של הגזעים המהגרים. הבסיס של חצי-האי היה בעבר צר במידת-מה ממה שהוא כעת, זאת הואיל וחלק ניכר מהשפך של הגנגס ושל האינדוס נוצר רק בחמישים-אלף השנים האחרונות.

מזיגות הגזע המוקדמות בהודו חלו עת התערבבו המהגרים מן הגזע האדום והצהוב עם האנדונים האבוריג'ינים. קבוצה זו נחלשה בהמשך משום שספגה אל קרבה את החלק העיקרי של האדם הירוק המזרחי אשר נכחד, כמו גם מספר גדול של אנשים מן הגזע הכתום. הקבוצה שופרה מעט באמצעות התמזגות מוגבלת עם האדם הכחול, אך סבלה מאוד מספיגת מספר רב של אנשים מגזע האינדיגו. ואולם, אלו המכונים האבוריג'ינים של הודו כמעט שאינם מייצגים את האנשים המוקדמים הללו; הם מהווים דווקא את השוליים הדרומיים והמזרחיים הנחותים ביותר, אלו אשר מעולם לא נספגו במלואם על-ידי האנדיטים הראשונים, או על-ידי דודניהם האֵרים אשר הופיעו לאחר מכן.

עד לשנת 20,000 לפני הספירה כבר קיבלה אוכלוסיית מערב-הודו נגיעות מן הדם האדמי, ומעולם בהיסטוריה של אורנטיה לא היה עם אחד אשר שילב גזעים שונים כה רבים. אך איתרע המזל וזני הסאנגיק המשניים היו אלו אשר שלטו, והיה זה בבחינת אסון של ממש שהן האדם הכחול והן האדם האדום כה חסרו בכור ההיתוך הגזעי הזה של הימים הרחוקים; שיעור גבוה יותר מקרב זני הסאנגיק הראשיים עשוי היה לתרום רבות לשיפור של מה שהיה יכול להפוך לציוויליזציה גדולה אף יותר. וכפי שאירע, האדם האדום היה עסוק בהרס עצמי באמריקות, האדם הכחול התהולל באירופה, ואילו צאצאיו המוקדמים של אדם (וגם רוב אלו אשר באו לאחריהם) הציגו אך רצון מועט להתערבב עם האנשים בעלי גוון העור הכהה יותר, בין שבהודו, בין שבאפריקה ובין שבכל מקום אחר.

בסביבות שנת 15,000 לפני הספירה, גרם לחץ אוכלוסין הולך וגובר ברחבי טורקיסטאן ואיראן לתנועה האנדיטית הנרחבת הראשונה לעבר הודו. במשך יותר מחמש-עשרה מאות שנים שטפו האנשים הנעלים הללו דרך הרמות של בלוקיסטאן, התפזרו על-פני העמקים של האינדוס ושל הגנגס, ונעו באיטיות דרומה אל תוך הֶדְקָאן. הלחץ האנדיטי הזה מכיוון צפון-מערב, דחק רבים

מסמך 79

מן התושבים הנחותים בדרום ובמזרח אל עבר בורמה ודרום-סין, אך לא דחק אותם מספיק על-מנת להציל את הפולשים מפני שמד גזעי.

כישלונה של הודו להשיג הגמוניה באירו-אסיה היה בעיקרו תולדה של טופוגרפיה; לחץ אוכלוסין מן הצפון רק צופף את רוב האוכלוסייה דרומה, אל תוך השטח ההולך וקטן של הדקאן, אשר היה מוקף על-ידי הים מכל עבריו. אילו היו מסביב ארצות סמוכות אשר ניתן היה להגר אליהן, כי אז הנחותים היו נדחקים החוצה בכל הכיוונים, ואילו הזנים הנעלים היו משיגים ציוויליזציה גבוהה יותר.

למעשה, הכובשים האנדיטים המוקדמים יותר הללו ניסו נאשנות לשמר את זהותם ולעצור את נחשול ההצפה הגזעית באמצעות כינון הגבלות קשיחות על נישואי תערובת. ואף-על-פי-כן, עד לשנת 10,000 לפני הספירה האנדיטים הוצפו זה מכבר, אך כלל מסת האנשים שופרה באופן משמעותי הודות לספיגה זו.

לעולם עדיפה המזיגה הגזעית, משום שהיא מעודדת גיוון תרבותי ויוצרת ציוויליזציה מתקדמת; אך אם שולטים האלמנטים הנחותים של הזנים הגזעיים, כי אז ההישגים הללו יהיו קצרי מועד בלבד. תרבות רב-לשונית יכולה להשתמר אך ורק אם הזנים העליונים מתרבים יותר מן הזנים הנחותים ובפער בטוח מהם. התרבות בלתי-מרוסנת של הנחותים, במקביל להצטמצמות ההתרבות של הנעלים יותר, מהווה ללא ספק מהלך אובדני של ציוויליזציה תרבותית.

אילו היה מספרם של הכובשים האנדיטים גדול פי שלושה, או לחלופין, אילו דחקו החוצה – או השמידו – את השליש הפחות רצוי של התושבים המעורבים של גזעי הכתום-ירוק-אינדיגו, כי אז הייתה הודו הופכת לאחד ממרכזי הציוויליזציה התרבותית המובילים, וללא ספק הייתה מושכת אליה יותר מן הגלים המאוחרים יותר של בני מסופוטמיה אשר זרמו אל תוך טורקיסטאן ולאחר מכן צפונה לאירופה.

3. הודו הדרוידית

אחרי ככלות הכול, התמזגותם של הכובשים האנדיטים עם הזן של ילידי הודו יצרה אנשים מעורבים אשר נקראו דְרוֹוִידים. הדרוידים המוקדמים יותר והטהורים יותר ניחנו ביכולת כבירה להישגים תרבותיים, יכולת אשר הלכה ונחלשה ככל שמורשתם האנדיטית הידלדלה בהדרגה. וזה היה הדבר אשר סתם את הגולל על הציוויליזציה ההודית המתפתחת, זו של לפני כמעט שתי-עשרה אלף שנה. ואולם, אפילו העירוני המועט הזה מדמו של אדם גרם להאצה מובחנת בהתפתחות החברתית. הזן המשולב הזה יצר מייד את הציוויליזציה המגוונת ביותר על-פני כדור הארץ של אותם ימים.

זמן מועט לאחר שכבשו את הודו, איבדו האנדיטים הדרוידים את הקשר הגזעי והתרבותי שלהם עם מסופוטמיה; ואולם, נתיבי הים ונתיבי השיירות אשר נפתחו לאחר מכן כוננו-מחדש את הקשרים הללו; ובעשרת-אלפי השנים האחרונות לא הייתה נקודת זמן שבה הודו איבדה לחלוטין את הקשר עם מסופוטמיה שבמערב ועם סין שבמזרח; זאת אף-על-פי שהקשר עם המערב הועדף בהרבה בעיניים של המכשולים ההרריים.

ראשית תרבותם הנעלה של עמי הודו, כמו גם נטיותיהם הדתיות הנעלות, החלו בימים המוקדמים של תקופת השלטון הדרוידית, ובחלקן הן נובעות מן העובדה שכוהנים כה רבים מבני שת נכנסו להודו הן בפלישות האנדיטיות המוקדמות יותר והן בפלישות האריות המאוחרות יותר. לפיכך, חוט השני של המונותאיזם – אשר שזור לכל אורך ההיסטוריה הדתית של הודו – נובע מן הלימוד של האדמים בגן השני.

כבר בשנת 16,000 לפני הספירה נכנסה להודו חבורה בת מאה כוהנים בני שת, וכבשה כמעט לחלוטין – מן הבחינה הדתית – את המחצית המערבית של העם מרובה הלשונות הזה. ואולם, דתם לא נשתמרה. ותוך חמשת-אלפים שנה הידרדרו הדוקטרינות שלהם על אודות שילוש פרדיס לכדי הפיכתן לסמל השילוש של אל האש.

מסמך 79

ואולם, במשך למעלה משבעת-אלפים שנה, ועד לסיומן של ההגירות האנדיטיות, היה מעמד הדתי של תושבי הודו גבוה בהרבה מזה של כלל תושבי העולם. במשך התקופה הזו היה להודו סיכוי טוב ליצור את הציוויליזציה המובילה בעולם מבחינה תרבותית, דתית, פילוסופית ומסחרית. ואילו לא היו האנדיטים מוצפים לחלוטין על-ידי העמים שמדרום, כי אז, כפי הנראה – ייעוד זה אכן היה מתגשם.

מרכזי התרבות הדרווידיים שכנו בעמקי הנהרות, בעיקר באלו של האינדוס ושל הגנגס, ובדקאן, לאורך שלושת הנהרות הכבירים אשר זרמו לים דרך מעברי ההרים המזרחיים. היישובים לאורך החופים של מעברי ההרים המערביים נחשבו חשובים בשל קשרי הים אשר קיימו עם שומר.

הדרווידיים נמנו עם העמים המוקדמים ביותר אשר בנו ערים ועסקו באופן נרחב בעסקי ייצוא וייבוא, הן ביבשה והן בים. עד לשנת 7000 לפני הספירה שיירות גמלים עשו את דרכן באופן סדיר אל מסופוטמיה הרחוקה; משלוחי הים של הדרווידיים התקדמו לאורך חופי הים הערבי אל-עבר הערים השומריות של המפרץ הפרסי, ואף שטו במימי מפרץ בנגל הרחק עד לאיי הודו המזרחית. הסוחרים והמלחים הללו ייבאו משומר את האלף-בית ואת אמנות הכתיבה.

יחסי המסחר הללו תרמו רבות ליצירת גיוון נוסף בתרבות הקוסמופוליטית, ותוצאתם הייתה הופעתם המוקדמת של הרבה מן הדברים המעודנים, ואפילו מדברי המותרות, של החיים העירוניים. כאשר נכנסו להודו הארים, אשר הופיעו מאוחר יותר, הם לא הכירו בדרווידיים כדודניהם האנדיטים אשר נשטפו על-ידי גזעי הסאנגיק, אך הם אכן מצאו ציוויליזציה מתקדמת ביותר. על-אף המגבלות הביולוגיות, ייסדו הדרווידיים ציוויליזציה נעלה. היא התפשטה היטב בכל רחבי הודו, ובדקאן היא אף נשמרה עד לזמנים המודרניים.

4. הפלישה הארית להודו

החדירה האנדיטית השנייה להודו הייתה הפלישה הארית, אשר נמשכה כמעט חמש-מאות שנה ואירעה באמצע האלף השלישי לפני יסוע. הגירה זו סימנה את הגירתם ההמונית האחרונה של האנדיטים מארצות מולדתם אשר בטורקיסטאן.

המרכזים הראשונים של הארים היו פזורים בכל חצי הצפוני של הודו, ובמיוחד בצפון-מערבה של הודו. הפולשים הללו מעולם לא השלימו את כיבושה של הארץ, והזנחה זו היא אשר המיטה עליהם אסון בשלב מאוחר יותר; זאת הואיל והכמות המספרית הפחותה שלהם הפכה אותם לפגיעים לאפשרות להיספג על-ידי הדרווידיים של הדרום, אשר לאחר מכן שטפו את כלל חצי האי, למעט מחוזות ההימליה.

הארים הותירו בהודו חותם גזעי מועט ביותר, למעט במחוזות הצפוניים. בדקאן הייתה השפעתם תרבותית ודתית יותר מאשר גזעית. ההשתמרות הגדולה יותר של מה שמכונה דם ארי בצפון-הודו אירעה לא רק בשל נוכחותם באזורים הללו במספרים גדולים, אלא גם בשל העובדה שהם קיבלו חיזוקים בדמותם של כובשים, סוחרים ומיסיונרים מאוחרים יותר. עירוי מתמיד של דם ארי המשיך להגיע אל תוך הפונג'אב ממש עד למאה הראשונה לפני יסוע, זאת כאשר המנה האחרונה נלוותה למערכותיהם של העמים ההלניסטים.

בסופו של דבר התמזגו הארים והדרווידיים במישורי הגנגס ויצרו תרבות גבוהה; ומרכז זה חזק לאחר מכן באמצעות תרומות מכיוון צפון-מזרח אשר הגיעו מסין.

מעת לעת פרחו בהודו סוגים רבים של ארגונים חברתיים, החל מן המערכות הדמוקרטיות-למחצה של הארים וכלה בצורות הממשל המלוכניות והעריצות. ואולם, התכונה האופיינית ביותר של החברה הייתה ההשתמרות של מערכת הקסטות החברתית הגדולה אשר נוסדה על-ידי הארים במאמץ להנציח את הזהות הגזעית. מערכת הקסטות המורכבת הזו נשתמרה עד עצם היום הזה.

מתוך ארבע הקסטות הגדולות, כולן פרט לראשונה כוננו במאמץ חסר-תוחלת למנוע את התמזגות הגזע הארי של הכובשים עם נתיניהם הנחותים. ואולם הקסטה העליונה, זו של המורים

מסמך 79

ושל הכוהנים, מקורה בבני שת; הברכהמינים של המאה העשרים שלאחר ישוע עומדים בקו הצאצאים התרבותי של כוהני הגן השני, אף כי תורתם שונה עד מאוד מזו של קודמיהם המהוללים.

בשעה שנכנסו הארים להודו, הם הביאו עמם את מושגיהם על אודות האלוהות, כפי שאלו נשתמרו במסורות הדת אשר התקיימו למן ימי הגן השני. ואולם, הכוהנים הברהמינים מעולם לא הצליחו לעמוד בשטף המומנטום הפגאני אשר קם ועלה כתוצאה מהמגע הפתאומי עם הדתות הנחותות של הדקאן לאחר הימחקות הגזע הארי. וכך השתעבדה מרבית האוכלוסייה לאמונות האפלות והכובלות של הדתות הנחותות; ולפיכך, לא הצליחה הודו לייצר את הציוויליזציה הגבוהה אשר עליה התבשרה בזמנים קודמים.

ההתעוררות הרוחנית של המאה השישית שלפני ישוע לא שרדה בהודו, והיא אפילו גוועה בטרם הפלישה המוסלמית. ואולי יום אחד עשוי לקום גאומטרה גדול יותר על-מנת להוביל את הודו כולה בחיפוש אחר האל החי; או אז יחזה העולם בפירותיהם של הפוטנציאלים התרבותיים של עם מגוון אשר שכן בתרדמת במשך זמן כה ממושך תחת השפעתה המאלחשת של ראייה רוחנית בלתי-מתקדמת.

התרבות אכן נחה על בסיס יסודות ביולוגיים, אך הקסטה לבדה לא תוכל להנציח את התרבות הארית, זאת הואיל ודת, דת של אמת, הינה המקור החיוני של אותה אנרגיה מרוגמת אשר מניעה את האדם לכונן ציוויליזציה נעלה המתבססת על אחווה בין בני-אדם.

5. האדם האדום והאדם הצהוב

בעוד שסיפורה של הודו הינו סיפור הכיבוש בידי האנדיטים ושקיעתם של אלו, בסופו של דבר, אל קרב העמים האבולוציוניים הוותיקים יותר, מהלך הסיפור במזרח-אסיה נסוב יותר על אודות הסאנגיק הראשיים, ובמיוחד על אודות האדם האדום והאדם הצהוב. שני הגזעים הללו חמקו כמעט לחלוטין מן ההתמזגות עם הזן הניאנדרטלי הנחות, אשר עיכב במידה כה רבה את האדם הכחול באירופה, ולפיכך נשמר בקרבם של שני גזעים אלו הפוטנציאל הנעלה של טיפוס הסאנגיק הראשי.

בעוד שהניאנדרטליים הראשונים היו פזורים לכל רוחבה של אירו-אסיה, האגף המזרחי היה המזוהם יותר בזנים חייתיים נחותים. הטיפוסים התת-אנושיים הללו נדחקו דרומה על-ידי הקרחון החמישי, אותה יריעת קרח אשר חסמה במשך זמן כה ממושך את הגירת הסאנגיק אל תוך אסיה המזרחית. וכאשר עקף האדם האדום את הרמות של הודו בתנועתו לכיוון צפון-מזרח, הוא מצא כי צפון-מזרח אסיה נקייה מן הטיפוסים התת-אנושיים הללו. הארגון השבטי של גזעי האדם האדום נוצר לפני אלף שנים של כל יתר העמים, והם היו הראשונים אשר היגרו ממוקד הסאנגיק של מרכז אסיה. הזנים הניאנדרטליים הנחותים חוסלו או סולקו מן היבשת בידי השבטים הצהובים אשר היגרו לשם בשלב מאוחר יותר. ואולם, האדם האדום משל בכיפה במזרח-אסיה במשך מאה-אלף שנה כמעט בטרם הגיעו השבטים הצהובים.

לפני יותר משלוש-מאות אלף שנה נכנס הנתח העיקרי של הגזע הצהוב אל סין מדרום כמהגרים אשר הגיעו מן החוף. ומדי אלף שנים הם העמידו יותר ויותר את חדירתם אל תוככי היבשת, אך הם לא יצרו מגע עם אחיהם אשר היגרו לטיבט עד לזמני העבר הקרוב יחסית.

לחץ אוכלוסין הולך וגובר גרם לגזע הצהוב אשר נע צפונה להתחיל להידחק אל תוך מרחבי הצייד של האדם האדום. פלישה זו, לצד יריבות גזעית טבעית, באה לידי ביטוי בעוינות הולכת ומחמירה, וכך החל המאבק המכריע על האדמות הפוריות של אסיה הרחוקה.

סיפור המאבק הממושך בין הגזע האדום לבין הגזע הצהוב מהווה אפוס בהיסטוריה של אורנטיה. שני הגזעים הנעלים הללו לחמו ללא לאות במלחמה מרה אשר נמשכה מעל למאתיים-אלף שנה. בקרבות המוקדמים יותר הצליח על-פי רוב האדם האדום, ופעולות הפשיטה שלו חוללו שמות ביישובים הצהובים. אך בני גזע האדם הצהוב היו תלמידים עתירי כישרון של אמנות המלחמה, ולמן ההתחלה הדגישו יכולת מובחנת לחיות בשלום עם אחיהם; הסינים היו הראשונים ללמוד על

מסמך 79

העוצמה הטמונה באיחוד. השבטים האדומים המשיכו במלחמות האחים שלהם, ואז החלו לסבול מפלות חוזרות ונשנות מידיהם התוקפניות של הסינים הנחושים, אשר המשיכו במצעדם הנחרץ צפונה.

לפני מאה-אלף שנה נלחמו השבטים המצטמקים של הגזע האדום כאשר גבם אל הקרח הנסוג של הקרחון האחרון, וכאשר המעבר היבשתי מערבה דרך הגשר היבשתי של ברינג הפך אפשרי, הזדרזו השבטים הללו ונטשו את חופיה של יבשת אסיה, אשר לא הסבירה להם פניה. חלפו להן שמונים-וחמש אלף שנה מאז עזבו אחרוני טהורי הגזע האדומים את אסיה, ואולם המאבק הממושך הותיר את חותמו הגנטי על הגזע הצהוב המנצח. העמים הסיניים הצפוניים, כמו גם האנדונים מסיביר, ספגו אל קרבם הרבה מן הזן האדום והפיקו מכך תועלת משמעותית.

האינדיאנים של צפון-אמריקה מעולם לא באו במגע אפילו עם צאצאיהם האנדיטים של אדם וחווה, וזאת משום שהם נושלו מארצות מולדתם באסיה כחמישים-אלף שנה בטרם הגעת אדם. בעידן ההגירות האנדיטיות הלכו והתפזרו הזנים האדומים הטהורים ברחבי צפון-אמריקה בדמות שבטי נוודים, ציידים אשר עסקו במידה מועטה גם בחקלאות. הגזעים והקבוצות התרבותיות הללו נותרו מבודדים כמעט לחלוטין משאר העולם, למן הגעתם לאמריקות ועד לסיום האלף הראשון לספירת הנוצרים, עת התגלו על-ידי הגזעים הלבנים של אירופה. עד אותה עת, האסקימוסים היו הדבר הקרוב ביותר לאדם הלבן אשר חזה בו האדם האדום מימיו.

הגזע האדום והגזע הצהוב היו הזנים האנושיים היחידים אשר השיגו דרגה גבוהה של ציוויליזציה בנפרד מהשפעות האנדיטים. התרבות העתיקה ביותר של האינדיאנים של אמריקה הייתה זו של המרכז של אֶזְאֶמוֹנְאֶלוֹטוֹן בקליפורניה, אך זו נעלמה זה מכבר עד לשנת 35,000 לפני הספירה. במקסיקו, במרכז-אמריקה ובהרי דרום-אמריקה, נוסדו הציוויליזציות המאוחרות והמתמידות יותר בידי גזע שהיה בעיקרו אדום, אך הכיל גם מזיגה משמעותית מן האדם הצהוב, האדם הכחול.

הציוויליזציות הללו היוו תוצרים אבולוציוניים של הסאנגיק, זאת למרות שנגיעות מן הדם האנדיטי הגיעו לפרו. למעט האסקימוסים בצפון-אמריקה וכמה אנדיטים פוליניים בדרום-אמריקה, לעמים של חצי הכדור המערבי לא היה מגע עם שאר העולם עד לסיום האלף הראשון שלאחר ישוו. בתכנית המקורית של המלכי-צדקים לשיפור הגזעים של אורנטיה צוין כי על מיליון מצאצאיו טהורי הגזע של אדם ללכת על-מנת לרומם את האדם האדום באמריקות.

6. שחר הציוויליזציה הסינית

זמן מה לאחר שדחקו את האדם האדום לצפון-אמריקה, ניקו הסינים המתפשטים את האנדונים מעמקי הנהרות של מזרח-אסיה ודחפו אותם צפונה אל עבר סיביר ומערבה אל תוך טורקיסטאן, שם הם היו עתידים לבוא במהרה במגע עם התרבות העליונה של האנדיטים.

בבורמה ובחצי האי של הודו-סין, התרבויות של הודו ושל סין התערבבו והתמזגו ליצירת הציוויליזציות העוקבות של אזורים אלו. כאן נשתמר הגזע הירוק הנעלם בשיעור גבוה יותר מבכל מקום אחר בעולם.

גזעים רבים ושונים אכלסו את איי האוקיינוס השקט. ככלל, האיים הדרומיים, שהיו אז גדולים יותר, אוכלסו בעמים אשר נשאו אחוז גדול מן הדם הירוק ומדם האינדיגו. האיים הצפוניים הוחזקו על-ידי אנדונים, ולאחר מכן על-ידי גזעים אשר נשאו בקרבם את הזן האדום ואת הזן הצהוב בשיעורים גדולים. אבותיו הקדמונים של העם היפני לא סולקו מן היבשת עד לשנת 12,000 לפני הספירה, אז סולקו דרומה אל-עבר החוף על-ידי דחיפה חזקה של השבטים הסיניים הצפוניים. הגירתם ההמונית הסופית אירעה פחות בשל לחץ אוכלוסין, ויותר כיוזמה של מנהיג אשר נחשב בעיניהם כאישיות אלוהית.

בדומה לעמים בהודו ובלבנט, השבטים המנצחים של האדם הצהוב כוננו את מרכזיהם הראשונים לאורך החוף ובמעלה הנהרות. בשנים שלאחר מכן היה גורלם של יישובי החוף מר, זאת ככל

מסמך 79

שגברו ההצפות וככל שהנהרות שינו את אפיקי זרימתם, עד אשר לא ניתן היה להגן עוד על הערים המצויות בשטחים הנמוכים.

לפני עשרים-אלף שנה אבותיהם הקדמונים של הסינים בנו זה מכבר שנים-עשר מרכזים חזקים של תרבות ושל לימוד פרימיטיביים, ובמיוחד לאורך הנהר הצהוב ונהר הַיֶּאֱנְגְצָה. וכעת החלו המרכזים הללו לקבל חיוק בדמות זרם מתמיד של עמים ממוזגים נעלים משינְג'יאנג ומטיבט. ההגירה מטיבט לעמק היאנגצה לא הייתה נרחבת כבצפון, ואף המרכזים הטיבטים לא היו מתקדמים כאלו אשר באגן טארים. ואולם, שתי התנועות נשאו מידה מסוימת של דם אנדיטי מזרחי אל עבר ההתיישבות של הנהרות.

עליונותו של הגזע הצהוב הקדום נבעה מארבעה גורמים עיקריים:

1. *גורם גנטי*. שלא כדודניהם הכחולים באירופה, הן הגזע הצהוב והן הגזע האדום חמקו באופן ניכר מן ההתמזגות עם הזנים האנושיים הנחותים. הסינים הצפוניים, אשר התחזקו זה מכבר הודות לכמויות קטנות מן הזנים האדומים והאנדונים, נועדו ליהנות במהרה מעירוי משמעותי של דם אנדיטי. מזלם של הסינים הדרומיים בתחום הזה לא שפר עליהם עד כדי כך, והם סבלו במשך תקופה ממושכת מספיגת הגזע הירוק, בעוד שמאוחר יותר הם נחלשו עוד יותר בשל ההסתננות של נחילי האדם הנחותים אשר נדחקו החוצה מהודו בשל הפלישה הדרוידית-אנדיטית. ובסין של היום קיים הבדל מובחן בין הגזעים הצפוניים לדרומיים.

2. *גורם חברתי*. הגזע הצהוב למד במוקדם את ערכו של השלום הפנימי. נטייתם לשלום פנימי תרמה במידה כה רבה לגידול אוכלוסין נרחב אשר הבטיח את פיזור הציוויליזציה שלהם בקרב מיליונים רבים. משנת 25,000 לפני הספירה ועד לשנת 5000 לפני הספירה, הציוויליזציה ההמונית הגבוהה ביותר באורנטיה הייתה זו של מרכז וצפון סין. האדם הצהוב היה הראשון להשיג סולידריות גזעית – הוא הראשון אשר השיג ציוויליזציה תרבותית, חברתית ופוליטית בקנה מידה גדול.

הסינים של סביבות 15,000 לפני הספירה היו אנשי צבא תוקפניים; יראת-כבוד מוגזמת לעבר עדיין לא החלישה אותם, ובהיותם פחותים במספרם משנים-עשר מיליון, הם יצרו גוף הדוק אשר דיבר שפה משותפת. במהלך התקופה הזו הם בנו אומה אמיתית הרבה יותר מאוחדת והומוגנית מן האיחודים הפוליטיים של הזמנים ההיסטוריים.

3. *גורם רוחני*. במהלך עידן ההגירות האנדיטיות נמנו הסינים עם העמים הרוחניים ביותר על-פני האדמה. דבקות ממושכת בפולחן האמת האחת שעליה הכריז סינְגְלֶאנטון שמרה על היתרון שלהם ביחס לרוב הגזעים האחרים. התמריץ שאותו מעניקה דת פרוגרסיבית ומתקדמת מהווה לעיתים קרובות גורם מכריע בהתפתחות התרבותית; ככל שהודו הלכה ודעכה, כך זינקה סין קדימה תחת ההשפעה המעוררת של דת אשר קידשה את האמת בדמות אלוהות עליונה.

הסגידה לאמת גרמה לחקירה ולגילוי נטולי מורא של חוקי הטבע ושל הפוטנציאלים של האנושות. ואפילו לפני ששת-אלפים שנה היו הסינים עדיין תלמידיה הנלהבים של האמת וביקשו אותה בתקיפות.

4. *גורם גיאוגרפי*. סין מוגנת על-ידי ההרים ממערב ועל-ידי האוקיינוס ממזרח. אך ורק מצפון פתוחה הדרך למתקפה, ולמן ימי האדם האדום ועד להגעת צאצאיהם המאוחרים יותר של האנדיטים, לא שכן בצפון אף לא גזע תוקפני אחד.

ואלמלא המכשולים ההרריים והדעיכה המאוחרת יותר בתרבותם הרוחנית, היה הגזע הצהוב ללא ספק מושך אליו את הנתח העיקרי של ההגירות האנדיטיות מטורקיסטאן, ואין כל ספק כי היה משתלט במהרה על הציוויליזציה העולמית.

7. האנדיטים נכנסים לסין

מסמך 79

לפני כחמש-עשרה אלף שנה היו האנדיטים מצויים בשלבי חצייה של מעבר טי קאו במספרים גדולים, והם התפזרו ברחבי העמק העליון של הנהר הצהוב, בקרב ההתיישבות הסינית של קאנסו. או אז הם חדרו מזרחה אל חנאן, שם מוקמו היישובים המתקדמים ביותר. הסתננות זו מן המערב הייתה בחציה אנדונית ובחציה אנדיטית.

מאז ומעולם היו מרכזי התרבות הצפוניים לאורך הנהר הצהוב מתקדמים יותר מן ההתיישבות הדרומית שעל היאנגצה. בחלוף אלפים אחדים של שנים למן הגעתם של בני התמותה הנעלים הללו, אף שהיו מועטים, זינקו היישובים אשר לאורך הנהר הצהוב קדימה ביחס לכפרים שעל היאנגצה והשיגו מעמד מתקדם יותר ביחס לאחיהם מדרום, מעמד משופר אשר נשמר מאז ועד היום.

אין זאת כי היו אנדיטים רבים כל-כך, ואף אין זאת כי תרבותם הייתה כה נעלה, אלא שההתמזגות עמם יצרה זן מגוון יותר. הסינים הצפוניים קיבלו מן הזן האנדיטי רק במידה מספקת על-מנת לעורר במתינות את שכלם המוכשר מעצם טיבו, אך לא מספיק על-מנת לעורר בהם את הסקרנות המבעבעת של הגילוי המאפיינת כל-כך את הגזעים הלבנים הצפוניים. עירוי מוגבל יותר זה מן המורשת האנדיטית הפריע פחות ליציבות המולדת של טיפוס הסאנגיק.

הגלים המאוחרים יותר של האנדיטים הביאו עמם חלק מסוים מן ההתקדמות התרבותית של מסופוטמיה; והדבר נכון במיוחד בנוגע לגלי ההגירה האחרונים מן המערב. הם שיפרו באופן ניכר ביותר את נוהגי החינוך והכלכלה של הסינים הצפוניים; ובעוד שהשפעתם על התרבות הדתית של הגזע הצהוב הייתה קצרת מועד, צאצאיהם המאוחרים יותר תרמו רבות להתעוררות רוחנית מאוחרת יותר. ואולם, המסורות האנדיטיות באשר ליופיין של עדן ושל דאלאמאטיה אכן השפיעו על המסורות הסיניות; כך, אגדות סיניות מוקדמות ממקמות את "ארץ האלים" במערב.

העם הסיני לא החל בבניית ערים ובעיסוק בייצור עד לאחר שנת 10,000 לפני הספירה, לאחר שינויי האקלים בטורקיסטאן והגעת המהגרים האנדיטים המאוחרים יותר. עירוי זה של דם חדש לא הוסיף לציוויליזציה של האדם הצהוב במידה כה רבה, כשם שהוא עורר את נטיותיו הרדומות של הזן הסיני הנעלה, וקידם והאיץ את התפתחותן. מחנאן ועד שאנגשי החלו פוטנציאלים של ציוויליזציה מתקדמת להניב פרי. תחילת עבודת המתכת וכל אמנויות הייצור מקורן בימים הללו.

הדמיון בין שיטות סיניות ומסופוטמיות מסוימות באשר למניין הזמן, אסטרונומיה וניהול הממשל, נבעו מיחסי המסחר אשר התקיימו בין שני המרכזים המרוחקים הללו. סוחרים סיניים נעו בנתיבי היבשה דרך טורקיסטאן אל מסופוטמיה אפילו בימי השומרים. והחילופין הללו לא היו חד-צדדיים – עמק הפרת נהנה מהם במידה מרובה, כפי שגם נהנו מהם העמים של מישור הגנגס. ואולם, שינויים האקלים ופלישות הנוודים של האלף השלישי שלפני יסוע הקטינו במאוד את היקף הסחורות אשר הוסע מעל נתיבי השיירות של מרכז-אסיה.

8. הציוויליזציה הסינית המאוחרת יותר

בעוד שהאדם האדום סבל מלוחמה מרובה מדי, לא יחא זה שגוי לומר שהתפתחות המדינה בקרב הסינים התעכבה מפאת היסודיות שבה כבשו את אסיה. היה להם פוטנציאל כביר לסולידריות גזעית, ואולם פוטנציאל זה לא הצליח להתפתח כיאות בשל היעדר תמריץ הדחף המתמיד הנובע מן הסכנה הנוכחת-לעולם של תוקפנות מן החוץ.

עם השלמת כיבוש מזרח-אסיה, החלה המדינה הצבאית הקדומה להתפורר בהדרגה – מלחמות העבר נשכחו. מן המאבק האפי עם הגזע האדום נשתמרו אך ורק המסורת המעורפלת על אודות מאבק קדום עם עמי הקשתים. הסינים פנו במוקדם לעיסוק בחקלאות, ודבר זה הוסיף וחיזק את נטיותיהם לעבר שלווה; במקביל לכך, שיעור אוכלוסייה נמוך בהרבה מן היחס שטח-נפש הנדרש לשם חקלאות, תרם לשלווה הולכת וגוברת ברחבי הארץ.

מודעות להישגי העבר (אשר פחתה בהווה במידת מה), השמרנות של עם אשר עסק באופן כמעט בלעדי בחקלאות, וחיי משפחה מפותחים ביותר הובילו להפצת יחס של הערצה כלפי האבות

מסמך 79

הקדמונים; ותוצאתה של הערצה זו הינה המנהג של כיבוד אנשי העבר בשיעור הגובל בסגידה. גישה דומה מאוד שררה בקרב הגזעים הלבנים באירופה במשך כחמש-מאות שנה לאחר התפרקות הציוויליזציה היוונית-רומית.

מעולם לא פסקו לחלוטין האמונה ב"אמת האחת" והסגידה לה, כפי שלימד אותה סִינְגְלָאנטוֹן; ואולם, בחלוף הזמן, הנטייה הגוברת לסגוד למה שכבר הושג האפילה על החיפוש אחר אמת גבוהה יותר. אט-אט הוסטה הגאונות של הגזע הצהוב מן החיפוש אחר הבלתי-ידוע אל עבר השימור של הידוע. זו הינה הסיבה לקיפאון של מי שהייתה הציוויליזציה אשר התקדמה מהר יותר מכל ציוויליזציה אחרת בעולם.

בין שנת 4000 לשנת 500 לפני הספירה הושלם האיחוד-מחדש הפוליטי של הגזע הצהוב, ואולם האיחוד התרבותי בין המרכזים של נהר היאנגצה ושל הנהר הצהוב התרחש זה מכבר. איחוד-מחדש פוליטי זה בין הקבוצות השבטיות המאוחרות יותר לא היה נטול עימות, ואולם החברה המשיכה להחשיב את המלחמה כפחותה; הסגידה לאבות הקדמונים, הניבים המתרבים, וכן העובדה שהם לא נקראו להילחם במשך אלפי שנים הפכו את העם הזה לשלו עד מאוד.

אף-על-פי שלא הצליח לממש את ההבטחה ולפתח מדינה מתקדמת במוקדם, הגזע הצהוב אכן התקדם בהדרגה במימוש אומנויות הציוויליזציה, ובייחוד בתחומי החקלאות והגננות. שיתוף פעולה קבוצתי נדרש על-מנת לפתור את הבעיות ההידראוליות אשר ניצבו בפני חקלאי שאנשי וְחָנָאן. קשיים מעין אלו, הנוגעים להשקיה ולשימור הקרקע, תרמו במידה לא מועטה להתפתחות תלות הדדית בקרב קבוצות החוואים, תלות אשר באה לידי ביטוי בקידום השלום ביניהם.

עד מהרה חלו התפתחויות בכתב, ואלה, לצד כינונם של בתי-ספר, תרמו להפצת ידע בקנה מידה אשר טרם נודע כמותו עד אז. ואולם, על-אף הופעתו המוקדמת של הדפוס, אופייה המסורבל של שיטת הכתיבה האידיאוגרפית הציבה חסם כמותי על גודל השכבות המלומדות. ומעל לכל אלה, המשיכו תהליכי הסטנדרטיזציה החברתית והדוגמטיזציה הדתית-פילוסופית להתקדם במהירות. התפתחותה הדתית של הסגידה לאבות הקדמונים הפכה מסובכת בשל שטף של אמונות טפלות הנוגעות לפולחן הטבע, אך שיירים של מושג אמיתי של האל המשיכו להשתמר בדמות הסגידה לקיסר שאנגדי.

החולשה הגדולה שבסגידה לאבות קדמונים טמונה בכך שהיא מעודדת פילוסופיה המתבוננת לאחור. ככל שהדבר נבון להרבות חוכמה מן העבר, הרי שזוהי טיפשות להחשיב את העבר כמקור הבלעדי של האמת. האמת הינה יחסית ומתרחבת; לעולם היא חיה, בהווה, ומשיגה ביטוי חדש בכל דור ודור – ואפילו בחייו של כל אדם.

החזקה הגדולה של הסגידה לאבות הקדמונים טמונה בערך שגישה כזו מעניקה למשפחה. היציבות וההתמדה המדהימות של התרבות הסינית הינן תוצאה של המעמד העליון השמור למשפחה, הואיל והציוויליזציה תלויה במישרין בפעולתה היעילה של המשפחה; ובסין המשפחה הגיעה לדרגת חשיבות חברתית, ואפילו דתית, אשר אליה התקרבו רק עמים מועטים אחרים.

מסירות הצאצאים והנאמנות המשפחתית אשר נבעו מן הסגידה הגוברת לאבות הקדמונים, הבטיחו את בנייתן של מערכות יחסים נעלות במסגרת המשפחה ואת שרידותן של הקבוצות המשפחתיות; וכל אלו אפשרו לגורמים הבאים לפעול לטובת שימור הציוויליזציה:

1. שימור הרכוש והעושר.
2. איגוד הניסיון של יותר מדור אחד.
3. חינוך יעיל של הילדים באמנויות ובמדעים של העבר.
4. פיתוח תחושת מחויבות חזקה, שיפור המוסר והעצמת הרגישות האתית.

מסמך 79

תקופת ההיווצרות של הציוויליזציה הסינית, אשר נפתחת בבואם של האנדיטים, ממשיכה הלאה דרך ההתעוררות הכבירה – האתית, המוסרית והדתית-למחצה – של המאה השישית שלפני יסוד. והמסורת הסינית משמרת במעורפל את סיפור העבר האבולוציוני; המעבר ממשפחת האם לזו של האב, ייסוד החקלאות, התפתחות הארכיטקטורה ותחילתה של התעשייה – כל אלו מסופרים בזה אחר זה. וסיפור זה מציג – ובדייקנות גבוהה יותר מכל סיפור דומה אחר – את תמונת עלייתו המופלאה של עם נעלה מן הרמות של הברבריות. במשך הזמן הזה הם הפכו מחברה חקלאית פרימיטיבית לארגון חברתי גבוה יותר הכולל ערים, ייצור, עבודות מתכת, סחר חליפין, ממשל, כתב, מתמטיקה, אמנות, מדע ודפוס.

וכך נשתמרה הציוויליזציה הקדומה של הגזע הצהוב מאה אחר מאה. חלפו כמעט ארבעים-אלף שנה מאז התרחשו ההתקדמויות החשובות הראשונות בתרבות הסינית, ואף כי פעמים רבות חלו נסיגות, הציוויליזציה של בני האן הינה הציוויליזציה הקרובה מכולן להצגת תמונת התקדמות רציפה עד למאה העשרים ממש. ההתפתחויות המכאניות והדתיות של הגזעים הלבנים היו מסדר גבוה יותר, אך אלה מעולם לא עלו על הסינים בנאמנות למשפחה, באתיקה הקבוצתית ובמוסר האיש.

התרבות הקדומה הזו תרמה רבות לאושר האנושי; מיליוני בני-אדם חיו ומתו בה תוך שהם מתברכים בהישגיה. במשך מאות בשנים נחה הציוויליזציה הזו על זרי הדפנה של העבר, אך אפילו כעת היא מתעוררת מחדש על-מנת לחזור שוב במטרות הטרנסצנדנטיות של הקיום של בר התמותה, ומתחילה מחדש במאבק הבלתי-פוסק לקדמה אשר איננה חדלה לעולם.

[הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]